

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	6
Handhaving	6
Omgevingsrecht	7
Omgevingswet	7
Wabo	11
8.40- en 8.42-AMvB's	14
Natuurbescherming	14
Planschade	16
Waterwet	17
Ambtenarenrecht	17
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	18
Werkloosheid	20
Bestuursrecht overig	22
APV	22
AVG	23
Bibob	24
Gezondheid	25
Subsidie	25
Vreemdelingenrecht	26
Procesrecht	26
Regulier	26
Vreemdelingenbewaring	28

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 2003

Rechtbank Amsterdam, 10-09-2025, [ECLI:NL:RBAMS:2025:6734](#)

Raad voor de rechtspraak, verweerder.

Awb 1:1 lid 2 aanhef en onder c

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 45

Handvest van de Grondrechten van de EU (het Handvest) 47

BEVOEGDHEID. BESTUURSORGAAN. E-mail waarbij Landelijke Selectiecommissie Rechter (LSR) heeft laten weten dat eiser niet benoemd kan worden tot rechter-plaatsvervanger bij rechtbank Noord-Holland. I.c. verklaart de rechtbank zich onbevoegd. Om te kwalificeren als besluit, is één van de vereisten dat de beslissing afkomstig is van een bestuursorgaan. Hieraan wordt niet voldaan. In de Awb staat immers dat verweerder geen bestuursorgaan is. Dat betekent dat de e-mail van de LSR, namens verweerder, geen besluit is. Er stond dus ook geen bezwaar en beroep open. Het uitsluiten van de beroepsmogelijkheid is niet in strijd met verdragsrechtelijke bepalingen. Aan artikel 45 van het VWEU in combinatie met artikel 47 van het Handvest kan niet ontleend worden dat eiser moet kunnen procederen bij de bestuursrechter. Effectieve rechtsbescherming kan in dit geval door de burgerlijke rechter geboden worden. Dat de procedure bij de burgerlijke rechter volgens eiser voor hem niet de meest gunstige is, doet daaraan niet af.

JnB 2025, 2004

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 28-10-2025,

[ECLI:NL:RBZWB:2025:7285](#)

college van burgemeester en wethouders van Hilvarenbeek, verweerder.

Awb 1:2 lid 1

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN ENIGE BETEKENIS. Verlening omgevingsvergunning tijdelijke opvang asielzoekers. I.c. kunnen verzoekers niet worden aangemerkt als belanghebbenden in de zin van de Awb. Niet in geschil is dat zij allemaal op een afstand van ongeveer één kilometer wonen van [locatie]. Daarmee onderscheiden de belangen van verzoekers zich onvoldoende van de belangen van willekeurige andere inwoners van de omgeving [plaats 1 en 2]. Daarbij is ook onvoldoende gebleken van gevolgen van enige betekenis voor verzoekers. Dat zij asielzoekers kunnen tegenkomen op de [straat 1 en 2] is daartoe onvoldoende. Ook de omstandigheid dat er zich op ongeveer één kilometer afstand van [locatie] een bushalte bevindt waar asielzoekers mogelijk gebruik van maken, is onvoldoende reden om aan te nemen dat de mogelijke toename van voetgangers door de vergunningverlening gevolgen van enige betekenis zal hebben. Ook op basis van de subjectieve gevoelens van onveiligheid kunnen verzoekers niet als belanghebbenden bij de vergunningverlening worden beschouwd.

JnB 2025, 2005

ABRS, 05-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5348](#)

college van burgemeester en wethouders van Heerlen.

Awb 1:3, 9:18

BESLUIT. Brief college met mededelingen. I.c. is de rechtbank terecht tot het oordeel gekomen dat de brief geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb, omdat het niet is gericht op rechtsgevolg. Met de brief is immers niet meer beoogd dan het doen van een aantal feitelijke mededelingen over de wijze van communicatie tussen het college en appellant. Verder bestaat in dit geval ook geen noodzaak om de mededeling in de brief vanuit het oogpunt van rechtsbescherming gelijk te stellen met een besluit. Hoewel wordt begrepen dat de mededeling van het college over het niet meer beantwoorden van klachten en ingebrekestellingen verwarring kan scheppen, is terecht overwogen dat deze mededeling niet daadwerkelijk als gevolg heeft dat bepaalde rechten aan appellant worden ontnomen. De brief kan daarom niet aangemerkt worden als een schriftelijke weigering om een (toekomstig) besluit te nemen. Verder heeft appellant op grond van artikel 9:18 van de Awb de mogelijkheid om een klacht in te dienen bij de Nationale Ombudsman over de wijze waarop een klacht door het college wordt behandeld of niet wordt behandeld. Appellant wordt dus niet reeds als gevolg van de brief uitgesloten van de in hoofdstuk 9 van de Awb opgenomen klachtbehandelingsregeling.

JnB 2025, 2006

Rechtbank Midden-Nederland, 17-10-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:5430](#)

college van gedeputeerde staten van Utrecht, verweerder.

Awb 1:3 lid 1

Omgevingswet 18.1 onder a, 18.2 lid 2

BESLUIT. Aankondiging intensivering toezicht op eiseres. I.c. wordt geoordeeld dat de brief niet op een rechtsgevolg is gericht en dus geen besluit is. De aankondiging tot het houden van intensiever toezicht doet geen recht of verplichting bij eiseres ontstaan. Uit de wet volgt namelijk dat de provincie hoe dan ook de bevoegdheid heeft om toezicht te houden op eiseres. De aankondiging dat de provincie dat toezicht zal intensiveren, verandert de rechtspositie van eiseres niet. Het uitvoeren van het toezicht zelf is een feitelijke handeling. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 29-09-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2170](#) (r.o. 19.1) en CBb, 17-12-2024, [ECLI:NL:CBb:2024:919](#) (r.o. 3.5.5). De aankondiging tot het instellen van intensiever toezicht is daarom slechts een aankondiging tot het uitvoeren van een feitelijke handeling.

JnB 2025, 2007

Voorzieningenrechter ABRS, 05-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5285](#) (niet gepubliceerd op www.rechtspraak.nl)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Awb 4:123 lid 2, 8:4 lid 1 aanhef en onder b, 8:81

Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) 438

VOORLOPIGE VOORZIENING. SCHORSING. Terugvordering uitbetaalde subsidievoorschotten en uitvaardiging dwangbevel. I.c. wordt overwogen dat om de uitvoering van het dwangbevel te stoppen en het leggen van executoriaal beslag te voorkomen, verzoeker zich op grond van artikel 438 Rv en de artikelen 4:123, tweede lid, en 8:4, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb tot de civiele rechter zal moeten wenden. De bestuursrechter is wel bevoegd de besluiten te schorsen. Niet valt uit te sluiten dat die schorsing invloed kan hebben op het oordeel van de civiele rechter in een eventueel executiegeschil. Gelet hierop en op de vergaande gevolgen die het leggen van executoriaal beslag op de woning van verzoeker voor hem kan hebben, weegt het belang van verzoeker bij schorsing van de besluiten zwaarder dan het belang van het college om zeker te stellen dat het teruggevorderde bedrag wordt terugbetaald. Daarbij betreft de voorzieningenrechter dat de terugvorderingsprocedure al jaren loopt en het college onvoldoende duidelijk heeft gemaakt waarom de door hem genomen executiemaatregelen nu noodzakelijk zouden zijn.

JnB 2025, 2008

MK ABRS, 05-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5317](#)

korpschef van politie.

Awb 8:69 lid 1

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus (Wpbr)

BEROEPSPROCEDURE. AANVULLING RECHTSGRONDEN. Afwijzing aanvraag verklaring van betrouwbaarheid. I.c. wordt ambtshalve geconstateerd dat de aangevallen uitspraak in strijd is met artikel 8:69, eerste lid, van de Awb, omdat aan de uitspraak ten grondslag is gelegd dat de korpschef de toestemming om beveiligingswerkzaamheden uit te voeren als bedoeld in artikel 7 van de Wpbr heeft mogen weigeren, terwijl deze grond niet door de korpschef aan het bestreden besluit ten grondslag is gelegd. De beroepsgronden van appellant waren weliswaar gericht tegen een weigering van de toestemming als bedoeld in artikel 7, vierde lid, van de Wpbr, maar de rechtbank had het beroep zo moeten begrijpen dat het was gericht tegen de weigering van de afgifte van een verklaring van betrouwbaarheid als bedoeld in artikel 10 van de Wpbr, zoals in deze zaak aan de orde. Om dezelfde reden kan de hogerberoepsgrond van appellant over het dwingendrechtelijk karakter van artikel 7 van de Wpbr niet slagen. Ook de grond over het gelijkheidsbeginsel slaagt niet, omdat de door appellant aangevoerde gevallen zien op een weigering van de toestemming als bedoeld in artikel 7 van de Wpbr, wat een andere rechtsfiguur is dan het onthouden van een verklaring van betrouwbaarheid.

JnB 2025, 2009

MK ABRS, 05-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5331](#)

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Awb

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c

Wet op de economische delicten (Wed) 1a sub 2

PROCESBELANG. Last onder dwangsom woongebouw in overeenstemming brengen met verleende omgevingsvergunning.

DWANGSOMBESLUIT. I.c. wordt overwogen dat het bouwen zonder de daarvoor vereiste omgevingsvergunning, zoals bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en c, van de Wabo een economisch delict is op grond van artikel 1a, onder 2°, van de Wed. De gedraging waarvoor de last onder dwangsom is opgelegd is dus een overtreding op grond van de Wed. De last onder dwangsom zou daarom betrokken kunnen worden bij een toekomstig Bibob-onderzoek. Appellant heeft daarom procesbelang bij het beroep tegen het besluit tot oplegging van de last onder dwangsom.

OMGEVINGSVERGUNNING. Appellant heeft ook procesbelang bij het beroep tegen de geweigerde omgevingsvergunning. Hij heeft nadat aan hem de last onder dwangsom is opgelegd en voordat het college op het door hem daartegen ingestelde bezwaar heeft beslist, een aanvraag voor een (legaliserende) omgevingsvergunning ingediend. Het doel van de procedure daarover is om alsnog een omgevingsvergunning te verkrijgen. Appellant heeft belang bij het verkrijgen van de omgevingsvergunning, ook al is hij geen eigenaar meer van de gronden. Daarvoor wordt van belang geacht dat verlening van de omgevingsvergunning in dit geval zou betekenen dat de overtreding zou zijn beëindigd.

JnB 2025, 2010

Rechtbank Gelderland, 29-10-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:9051](#)

college van gedeputeerde staten van Gelderland, verweerder.

Awb

OMVANG GEDING. Intrekking last onder dwangsom overtreding natuurvergunning. I.c. wordt de omvang van het geding in de voorliggende procedure bepaald door de uitspraak van de voorzieningenrechter van 01-02-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:506](#), nu daartegen geen hoger beroep is ingesteld. Voor zover de voorzieningenrechter in die uitspraak een rechtsoordeel heeft gegeven ten aanzien van hetgeen het college aan zijn besluit ten grondslag heeft gelegd, vergt het gezag van deze rechterlijke uitspraak dat in het vervolg van de procedure wordt uitgegaan van de juistheid van de aan de vernietiging ten grondslag gelegde overwegingen. Verwijzing naar uitspraak CRvB, 13-12- 2012, [ECLI:NL:CRVB:2012:BY6558](#). De voorzieningenrechter heeft geoordeeld dat het college opnieuw moest beslissen op zowel de bezwaren tegen het opleggen van de last onder dwangsom als tegen het intrekken daarvan, en daarbij een deugdelijke afweging moest maken tussen het belang van vergunninghouder bij intrekking van de last en de belangen van omwonenden bij het blijven bestaan daarvan. In de voorliggende procedure moet dus beoordeeld worden of in de nieuwe beslissing op bezwaar die goede belangenafweging heeft plaatsgevonden. Geoordeeld wordt dat het bestreden besluit op meerdere onderdelen onvoldoende is onderbouwd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2025, 2011

ABRS, 05-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5350](#)

Belastingdienst/Toeslagen (nu: de Dienst Toeslagen).

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 6

SCHADEVERGOEDING. REDELIJKE TERMIJN. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank het verzoek om vergoeding van schade wegens overschrijding van de redelijke termijn terecht heeft afgewezen. Door het coronavirus was het een tijd lang niet mogelijk om fysieke hoorzittingen te organiseren. De Dienst Toeslagen heeft appellante daarom aangeboden telefonisch te worden gehoord. Appellante heeft te kennen gegeven dit niet te willen. Toen weer hoorzittingen gehouden konden worden heeft appellante geruime tijd niet gereageerd op uitnodigingen voor een hoorzitting. Appellante heeft in hoger beroep verder geen feiten of omstandigheden aangevoerd waaruit kan worden afgeleid dat wat de rechtbank heeft overwogen niet klopt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2025, 2012

ABRS, 05-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5333](#)

college van burgemeester en wethouders van Haarlemmermeer.

Awb 5:39

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c, 2.3a lid 1

VERBEURTE EN INVORDERING. Last onder dwangsom overtreding Wabo. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 30-06-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1405](#). Aangezien de onmogelijkheid om de last uit te voeren pas bij de uitvoering van de last is gebleken, kan het appellante i.c. redelijkerwijs niet worden tegengeworpen dat zij dit niet al tegen de opgelegde last heeft aangevoerd. Het college heeft niet bestreden dat de buitenmuren mandelig zijn en de burens geen toestemming willen geven voor het afbreken ervan, maar heeft zich op het standpunt gesteld dat dit een privaatrechtelijke kwestie tussen appellante en de burens is waar het college niet in kan treden. Daarmee heeft het college echter miskend dat de eigendomssituatie van de buitenmuren aan de uitvoerbaarheid van de last in de weg kan staan en dit een bijzondere omstandigheid kan zijn op grond waarvan het college van invordering had behoren af te zien. Het had dan ook op de weg van het college gelegen om te onderzoeken of daarvan in dit geval sprake is. Door dat niet te doen is het besluit niet met de benodigde zorgvuldigheid tot stand gekomen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 2013

Voorzieningenrechter ABRS, 31-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5236](#)

college van burgemeester en wethouders van Heerenveen.

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. Last onder dwangsom beëindigen hondenopvang. I.c. wordt geoordeeld dat het college onvoldoende gemotiveerd tot de conclusie is gekomen dat de hondenopvang naar aard en invloed op de omgeving niet vergelijkbaar is met de bedrijfsactiviteiten in bijlage 1 van de planregels. Het is in dit geval op voorhand niet onlogisch dat deze activiteit er wel in past. Het college mag dan niet volledig voorbijgaan aan de specifieke omstandigheden van het geval. In het bijzonder niet bij de vraag of de hondenopvang wat invloed op de omgeving betreft vergelijkbaar is met de bedrijfsactiviteiten in bijlage 1 van de planregels. Daarvoor moet het college dus ook kijken naar de concrete omstandigheden en bedrijfsvoering van deze hondenopvang van verzoekster. Het college heeft dat niet gedaan.

JnB 2025, 2014

Rechtbank Gelderland, 27-10-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:8975](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Duiven.

Omgevingswet 2.16 lid 1 aanhef en onder c

Omgevingsbesluit 15.2 lid 2 onder d

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 5.78t en 5.78u (paragraaf 3.5)

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. VERZOEK. GELUIDSOVERLAST. WEG. WONING. OVERTREDING. Afwijzing handhavingsverzoek tegen verkeersgeluid rond woningen. I.c. wordt geoordeeld dat het college terecht concludeert dat geen wettelijke regel wordt overtreden en dat het college daarom geen maatregelen hoeft te nemen. In het Bkl zijn in paragraaf 3.5 regels gesteld over het geluid van wegen. In deze regels is geen maximale geluidsbelasting voor bestaande woningen opgenomen. Voor nieuwe woningen gelden wel regels, maar daar is in de situatie van eisers geen sprake van. Verder volgt uit het overgangsrecht dat bestaande woningen pas in aanmerking voor sanering komen als de maximale geluidsbelasting van gemeentewegen meer dan 70 L(den) bedraagt. Ook artikel 2.16 van de Omgevingswet biedt geen grondslag voor handhaving omdat dit artikel ziet op toedeling van gemeentelijke taken voor de fysieke leefomgeving. Hoe die taken moeten worden uitgevoerd staat in nadere regelgeving zoals het Bkl.

JnB 2025, 2015

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 16-10-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:19651](#)

college van burgemeester en wethouders van Katwijk, het college.

Omgevingswet (Ow) 22.1, 22.2 lid 1

Omgevingsplan van de gemeente Katwijk 22.26

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. BOUWWERKEN.

OMGEVINGSPLANACTIVITEIT. Last onder dwangsom vanwege gestalde strandhuisjes. Voor de beantwoording van de vraag of voor het stallen van de strandhuisjes een omgevingsvergunning vereist is op grond van artikel 22.26 van het Omgevingsplan, dient eerst te worden beoordeeld of in dit geval sprake is van een bouwactiviteit als bedoeld in de bijlage bij artikel 1.1 van de Ow.

Als een object langer dan 31 dagen op dezelfde locatie aanwezig is, betekent dat niet per definitie dat het als bouwwerk moet worden aangemerkt. Dat hangt af van de omstandigheden van het geval en is mede afhankelijk van de planologische inbreuk die met het geplaatste object wordt gemaakt.

I.c. wordt geoordeeld dat de strandhuisjes als bouwwerken in de zin van de Ow dienen te worden aangemerkt. Daartoe is van belang dat de strandhuisjes bij herhaling voor een zodanig lange periode op het perceel worden geplaatst dat deze ter plaatse duurzaam aanwezig zijn en een blijvende planologische inbreuk op het desbetreffende gebied tweebrengen. De omstandigheid dat het jaarlijks om een tijdelijke seizoensgebonden activiteit van net geen drie maanden gaat, maakt dat niet anders.

JnB 2025, 2016

Rechtbank Limburg, 13-10-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:10259](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Nederweert

gemeenteraad van de gemeente Nederweert.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3, 5:4, 5:32 en 8:54

Omgevingswet 18.2

Gemeentewet 125

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. UITSPRAAK OP VERZET. BESLUIT. Beroep wegens niet tijdig beslissen door de gemeenteraad. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank het beroep van opposant terecht kennelijk niet-ontvankelijk heeft verklaard. Opposant heeft eerder het college verzocht om handhavend op te treden en dat is geweigerd. Nu een reactie van de gemeenteraad op het verzoek om het college aan te spreken niet gericht is op rechtsgevolg, is dit geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid van de Awb. Gelet op inhoud van het verzoek heeft de gemeenteraad het verzoek bovendien terecht gekwalificeerd als aanvraag in de zin van 1:3, derde lid van Awb waarop het college dient te beslissen, namelijk als verzoek om een besluit te nemen tot handhavend optreden.

[...] 8.1. Uit het verzetschrift volgt dat opposant niet bedoeld heeft opnieuw een handhavingsverzoek in te dienen, maar heeft bedoeld de gemeenteraad te verzoeken gebruik te maken van zijn controlerende rol. Opposant heeft het recht een verzoek in te dienen bij de gemeenteraad waarin hij de raad wijst op diens controlerende taak en verzoekt daar iets mee te doen richting het college, maar tegen de reactie op een dergelijk verzoek of het uitblijven van een reactie kan geen rechtsbescherming worden gevraagd bij de bestuursrechter. Die reactie is namelijk niet gericht op rechtsgevolg en heeft ook geen rechtsgevolg. Het enige gevolg zou zijn dat het college al dan niet in stelling gebracht zou worden om iets te doen en pas die beslissing van het college zou rechtsgevolgen in het leven roepen. Een reactie van de gemeenteraad op het verzoek leidt niet tot een verandering of aantasting van de rechten van opposant of diens buurman. Nu een reactie van de gemeenteraad op het verzoek om het college aan te spreken niet gericht is op rechtsgevolg, is dit geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid van de Awb. Van een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, is dan geen sprake omdat het verzoek van opposant – opgevat als verzoek aan de gemeenteraad om de controlerende taak uit te oefenen – geen verzoek is om een besluit te nemen. Dat betekent dat het uitblijven van een reactie op dat verzoek niet het niet tijdig nemen van een besluit is, als bedoeld in artikel 6:2, tweede lid, van de Awb. En dat betekent weer dat geen beroep kan worden ingesteld bij de bestuursrechter, omdat de regeling in de Awb voor niet tijdig besluiten niet van toepassing is.

8.2. Gelet op inhoud van het verzoek heeft de gemeenteraad het verzoek bovendien terecht gekwalificeerd als aanvraag in de zin van 1:3, derde lid van Awb waarop het college dient te beslissen, namelijk als verzoek om een besluit te nemen tot handhavend optreden: opposant heeft de gemeenteraad immers gevraagd het college op te dragen het door de raad vastgestelde bestemmingsplan te handhaven. De bevoegdheid tot handhavend optreden berust (in dit geval) op grond van de wet bij het college¹ en het is de wet die bepaald welk bestuursorgaan het bevoegde gezag is. Het is ook niet aan de gemeenteraad om vast te stellen of sprake is van een overtreding – wat nodig is om een opdracht omtrent handhavend optreden te kunnen geven – maar aan het college. De gemeenteraad heeft het verzoek daarom terecht doorgezonden aan het college. De rechtbank heeft het verzoek ook terecht als zodanig opgevat, gelet op het beroepschrift waarin opposant schreef: “Op (...) is door mij een verzoek aan de gemeenteraad van Nederweert gedaan

om te besluiten het college op te dragen bestuursdwang toe te passen". Dit ziet expliciet op een wens van handhavend optreden (door het college in opdracht van de raad). Wat de rechtbank daarover heeft overwogen in de bestreden uitspraak, namelijk dat reeds een beslissing is genomen op het verzoek (voordat opposant het beroep instelde), is dan ook terecht. Opposant heeft er bewust voor gekozen niet dit besluit aan te vechten, maar een verondersteld niet nemen van een besluit door de gemeenteraad.

9. Kortom, hoe het verzoek ook opgevat wordt – als verzoek tot handhavend optreden of als het verzoek tot het controleren van het college – in beide gevallen is het beroep daartegen niet-ontvankelijk en over dat oordeel bestaat redelijkerwijs geen twijfel. Opposant zal andere wegen moeten bewandelen als hij de raad op zijn controlerende taak wil aanspreken. En als hij rechtsbescherming wil tegen het uitblijven van handhavend optreden, had hij het in dat kader door het bevoegde gezag genomen besluit kunnen aanvechten bij de bestuursrechter. [...]

JnB 2025, 2017

MK Rechtbank Amsterdam, 15-10-2025, [ECLI:NL:RBAMS:2025:7613](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, eiser, en minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Omgevingswet

Invoeringswet Omgevingswet 4.1, 4.3, 5.1

Invoeringsbesluit Omgevingswet 8.1.1 lid 4

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 4.1265, 4.1266

Waterwet 6.2

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. WATERWET. E-mail waarbij aanvraag watervergunning wordt aangemerkt als melding op grond van het Bal en niet toereikend wordt beoordeeld. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder het bezwaar van eiser terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Uit het juridisch kader, gelezen in samenhang met de nota van toelichting bij artikel 8.1.1, vierde lid van het Invoeringsbesluit Omgevingswet, volgt dat het de bedoeling van de wetgever is geweest de door eiser gedane aanvraag om een watervergunning op grond van het overgangsrecht op te vatten als een melding voor de betreffende activiteit. Verweerder heeft het overgangsrecht juist toegepast.

EXCEPTIEVE TOETSING. Er bestaat geen aanleiding om artikel 8.1.1, vierde lid, van het Invoeringsbesluit Omgevingswet buiten toepassing te laten. Door de wetgever is expliciet bedoeld dat een onder de Waterwet ingediende aanvraag zoals door eiser gedaan na invoering van de Omgevingswet moet worden aangemerkt als melding. Van een onmogelijke rechtsgang of hiaten in de regelgeving is niet gebleken. Van strijd met het evenredigheidsbeginsel is daarom geen sprake.

BESLUIT. BESTUURLIJK RECHTSOORDEEL. De mededeling van verweerder dat eiser niet aan de vereisten uit het Bal voldoet omdat bepaalde documenten ontbreken, is een bestuurlijk rechtsoordeel. In dit geval is geen sprake van een zeer uitzonderlijke situatie die maakt dat de e-mail met een besluit moet worden gelijkgesteld. Daartoe is van belang dat voor eiser niet slechts de mogelijkheid bestaat om handhaving uit te lokken, maar tevens de mogelijkheid tot het doen van een verzoek om. De omstandigheid dat de uitkomst daarvan nog ongewis is en/of kan leiden tot een voor eiser nadelig besluit, maakt niet dat deze weg als onevenredig bezwarend moet worden aangemerkt.

MAATWERKVOORSCHRIFTEN. Uit niets blijkt dat de aanvraag van eiser om een vergunning op grond van de Waterwet ook een aanvraag om maatwerkvoorschriften is. Dat de aanvraag op grond van het overgangsrecht moet worden opgevat als een melding, betekent niet dat de melding die als ontoereikend wordt beoordeeld ook als een verzoek om maatwerkvoorschriften moet worden opgevat.

Overige jurisprudentie Omgevingswet:

- Rechtbank Midden-Nederland, 05-11-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:5756](#)
- Rechtbank Midden-Nederland, 30-10-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:5613](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 28-10-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:4420](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 28-10-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:7285](#)
- Rechtbank Gelderland, 23-10-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:8845](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 15-10-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:12231](#)
- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 13-10-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:6906](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 09-10-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:10074](#)
- Rechtbank Amsterdam, 30-09-2025, [ECLI:NL:RBAMS:2025:7372](#)
- Rechtbank Amsterdam, 25-07-2025, [ECLI:NL:RBAMS:2025:5364](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2025, 2018

ABRS, 05-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5344](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, 2.2 lid 1 aanhef en onder b

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. AFWIJKEN BESTEMMINGSPLAN. GELDAUTOMAAT.

Weigering omgevingsvergunning plaatsen geldautomaat in voorgevel gebouw. I.c. wordt geoordeeld dat een deugdelijke motivering van het besluit ontbreekt. Het college heeft bij de gemaakte afweging van belang geacht dat toeristische voorzieningen kunnen leiden tot de ontwikkeling van een monocultuur aan winkels en voorzieningen en druk kunnen uitoefenen op de functiemenging in het stadsdeel. Het college heeft het tegengaan van deze ontwikkelingen, die gevolgen kunnen hebben voor het woon- en leefklimaat in het stadsdeel, kunnen betrekken in de ruimtelijke afweging. Leefbaarheid van de stad is een ruimtelijk relevant aspect. Verwijzing naar ABRS, 15-04-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1075](#) (onder 16.1 en 16.2). Dit laat onverlet dat het college wel moet onderbouwen dat de beoogde geldautomaat als een toeristische voorziening moet worden gezien en dat de geldautomaat bijdraagt aan de ontwikkeling van een monocultuur en druk kan uitoefenen op de functiemenging in het stadsdeel, hetgeen het college onwenselijk acht. Verder mag het college de veiligheidsrisico's van geldautomaten weliswaar als een relevant aspect meenemen in de belangenafweging, maar uit de gemaakte belangenafweging blijkt niet dat daarbij is betrokken het betoog van In2Retail dat de door haar te plaatsen geldautomaat aan dezelfde veiligheidseisen voldoet als bijvoorbeeld de geldautomaten van Geldmaat en op

andere locaties in de gemeente, waar ook woningen zijn, geldautomaten wel mochten worden geplaatst.

JnB 2025, 2019

MK ABRS, 05-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5245](#)

college van burgemeester en wethouders van Westvoorne.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. PLANREGELS. BEGRIP ONBEBOUWDE GRONDEN.

Afwijzing omgevingsvergunning voor het in strijd met het bestemmingsplan parkeren van een toercaravan voor tien jaar op een perceel. I.c. wordt geoordeeld dat het college artikel 29.1, onder a, onder 3, van de planregels ten grondslag heeft kunnen leggen aan dit besluit. In het bestemmingsplan is geen definitie van het begrip "onbebouwde gronden" opgenomen. "Onbebouwd" wordt in de Van Dale Groot Woordenboek van de Nederlandse Taal gedefinieerd als "niet bebouwd, niet met gebouwen bezet". Onbebouwde gronden zijn dus gronden waarop geen gebouwen of andere bouwwerken staan. Op de locaties waar de toercaravan is voorzien, staan geen gebouwen of andere bouwwerken. De grond waarop de toercaravan is voorzien, is dus onbebouwde grond. De omstandigheid dat er elders op het perceel wel bouwwerken, zoals hekwerken, aanwezig zijn maakt dit oordeel niet anders, omdat dit onverlet laat dat op de locaties waar de toercaravan is voorzien sprake is van onbebouwde grond. Daarnaast volgt uit artikel 29.1 van de planregels of uit andere planregels van het bestemmingsplan niet dat bouwwerken elders op het perceel bepalend zijn voor de vraag of er sprake is van onbebouwde grond.

JnB 2025, 2020

MK ABRS, 05-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5331](#)

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c

Wet op de economische delicten (Wed)

WABO. HANDHAVING. OMGEVINGSVERGUNNING. PROCESBELANG. Last onder dwangsom om woongebouw in overeenstemming te brengen met verleende omgevingsvergunning.

Weigering omgevingsvergunning voor legalisatie uitbreiding woongebouw. I.c. wordt, anders dan de rechtbank, geoordeeld dat appellant procesbelang heeft bij het beroep tegen het besluit tot oplegging van de last onder dwangsom en bij het beroep tegen de geweigerde omgevingsvergunning. Het bouwen zonder de daarvoor vereiste omgevingsvergunning, zoals bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en c, van de Wabo, is een economisch delict op grond van artikel 1a, onder 2°, van de Wed. De gedraging waarvoor de last onder dwangsom is opgelegd is dus een overtreding op grond van de Wed. De last onder dwangsom zou daarom betrokken kunnen worden bij een toekomstig Bibob-onderzoek. Nadat aan appellant de last onder dwangsom is opgelegd en voordat het college op het door hem daartegen ingestelde bezwaar heeft beslist, heeft appellant een aanvraag voor een (legaliserende) omgevingsvergunning heeft ingediend. Het doel van de procedure daarover is om alsnog een omgevingsvergunning te verkrijgen. Anders dan de rechtbank wordt geoordeeld dat appellant belang heeft bij het verkrijgen van de omgevingsvergunning, ook al is hij geen eigenaar meer van de gronden. Daarvoor is van belang dat verlening van de omgevingsvergunning in dit geval zou betekenen dat de overtreding zou zijn beëindigd. Gelet

op wat is overwogen over het procesbelang bij het beroep over de last onder dwangsom heeft appellant ook procesbelang bij het beroep tegen de geweigerde omgevingsvergunning.

JnB 2025, 2021

MK ABRS, 29-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5189](#)

college van gedeputeerde staten van Groningen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Wet milieubeheer (Wm) 7.28 lid 1 onder a

Besluit milieueffectrapportage (Besluit mer)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. AANVRAAG. BUITEN BEHANDELINGSTELLING.

WINDTURBINES. BESLUIT-MER-PLICHT. Buiten behandelingstelling aanvraag Wintermolen B.V. om omgevingsvergunning voor de activiteit gebruiken van gronden of bouwwerken in strijd met het bestemmingsplan voor de oprichting en exploitatie van twee windturbines. I.c. wordt geoordeeld dat het windinitiatief van Wintermolen B.V. niet besluit-mer-plichtig is. Om die reden heeft het college de aanvraag ten onrechte met toepassing van artikel 7.28, eerste lid, onder a, van de Wm buiten behandeling gesteld. Niet kan worden gesproken van de uitbreiding van een windturbinepark in de zin van de bijlage bij het Besluit mer. Daarvoor is van belang dat de beide initiatieven door verschillende eigenaren/initiatiefnemers worden uitgevoerd en dat zij over en weer geen zeggenschap hebben over elkaars initiatief. Ook geldt dat de onderzoeken die ten grondslag liggen aan de aanvraag van Wintermolen B.V. andere zijn dan de onderzoeken die ten grondslag liggen aan de realisatie van windpark Eemshaven-West. De enkele omstandigheid dat de twee windturbines in de nabijheid van een ander windturbinepark of andere windturbines worden geplaatst, is onvoldoende om tot een ander oordeel komen. Verwijzing naar ABRS 24-09-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4560](#), onder 8.1. Dat het de kennelijke bedoeling van Wintermolen B.V. is om de windturbines qua opstelling te laten aansluiten op het windpark Eemshaven-West leidt evenmin tot de conclusie dat hier moet worden gesproken van één windturbinepark of een wijziging of een uitbreiding daarvan.

JnB 2025, 2022

Rechtbank Gelderland, 28-10-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:8998](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zevenaar.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Regeling omgevingsrecht (Mor)

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:5 lid 1 aanhef en onder c

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. AANVRAAG. BUITEN BEHANDELINGSTELLING. Buiten behandeling laten aanvraag omgevingsvergunning opheffen strijdig gebruik ten behoeve van een supermarkt. I.c. wordt geoordeeld dat het college door het gebrek aan gegevens geen inhoudelijke beoordeling heeft kunnen maken, zodat het college in redelijkheid heeft kunnen besluiten de aanvraag buiten behandeling te laten. Weliswaar kan volgens vaste rechtspraak, indien de aanvrager van een omgevingsvergunning van mening is dat het niet toestaan van de door hem aangevraagde activiteit in strijd is met een hogere regeling, zoals de Dienstenrichtlijn, dat ook in die procedure aanvoeren. Dit betekent echter niet dat de indieningsvereisten die gelden op grond van de Mor niet meer van toepassing zijn. Het blijft aan het college om te beoordelen of het over voldoende gegevens beschikt om een besluit op de aanvraag te kunnen nemen.

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Amsterdam, 30-09-2025, [ECLI:NL:RBAMS:2025:7370](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2025, 2023

MK ABRS, 29-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5203](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Wet natuurbescherming (Wnb) 6.1

NATUURBESCHERMING. SCHADEVERGOEDING. RISICOAANVAARDING. NORMALE

ONDERNEMERS- OF BEDRIJFSRISICO. Afwijzing verzoeken om tegemoetkoming in schade door wilde zwijnen aan gepachte gronden. I.c. wordt geoordeeld dat de leer van de (actieve) risicoaanvaarding/voorzienbaarheid, zoals die wordt toegepast in, onder meer, het planschaderecht, zich niet één op één leent voor de beoordeling van de vergoedbaarheid van schade op grond van artikel 6.1 van de Wet natuurbescherming. De vergoedbaarheid van de schade op grond van artikel 6.1 van de Wet natuurbescherming moet mede worden beoordeeld aan de hand van de omvang van het normale ondernemers- of bedrijfsrisico. Daarnaast kunnen verschillende andere factoren een rol spelen bij de vaststelling van het normale ondernemers- of bedrijfsrisico.

[...] 25. De Afdeling is, anders dan de rechtbank, van oordeel dat het college het verzoek om een tegemoetkoming in de schade niet mag afwijzen omdat uit artikel 5.5 van de pachtovereenkomst volgt dat de schadeoorzaak - de zwijnenproblematiek ter plaatse - voorzienbaar was en [appellante] dus het risico op het ontstaan van schade heeft aanvaard. [appellante] wijst er terecht op dat de leer van de (actieve) risicoaanvaarding/voorzienbaarheid, zoals die wordt toegepast in, onder meer, het planschaderecht, zich niet één op één leent voor de beoordeling van de vergoedbaarheid van schade op grond van artikel 6.1 van de Wet natuurbescherming. In het planschaderecht is een schadeoorzaak voorzienbaar als er voor de aanvrager aanleiding bestaat op grond van een gepubliceerd concreet beleidsvoornemen om rekening te houden met de kans dat de planologische situatie ter plaatse gaat veranderen in een voor hem ongunstige zin. De in artikel 6.1 van de Wet natuurbescherming genoemde schadeoorzaak is geen handelen van het bestuursorgaan; het gaat om schade veroorzaakt door in het wild levende beschermde diersoorten in combinatie met beperkingen die uit de wet voortvloeien, waardoor de schade niet of onvoldoende door de benadeelde kan worden voorkomen (zie de uitspraak van de Afdeling van 9 mei 2018 [\[ECLI:NL:RVS:2018:1539\]](#)). Daarbij komt dat het college niet heeft gemotiveerd met welke concreet voorzienbare wijziging [appellante] ten tijde van de investeringsbeslissing rekening had moeten houden. Ook heeft het college niet gewezen op een concreet openbaar gemaakt beleidsvoornemen tot wijziging van de soortenbeschermingsregelgeving.

[...] 27. [appellante] betoogt terecht dat de vergoedbaarheid van de schade op grond van artikel 6.1 van de Wet natuurbescherming mede moet worden beoordeeld aan de hand van de omvang van het normale ondernemers- of bedrijfsrisico. Daarbij is van belang dat het normale ondernemers- of bedrijfsrisico en risicoaanvaarding zelfstandige criteria zijn voor de beoordeling van de vergoedbaarheid van schade. Voor het antwoord op de vraag of schade binnen het normale maatschappelijke risico valt, is onder meer van belang of de desbetreffende ontwikkeling als een normale maatschappelijke ontwikkeling kan worden beschouwd, waarmee de aanvrager rekening had kunnen houden in die zin dat die ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag, ook al bestond geen concreet zicht op de omvang waarin, de plaats waar en het moment waarop deze ontwikkeling zich zou voordoen. Voor het antwoord op de vraag of, en zo ja, in hoeverre de schade binnen het normale maatschappelijke risico valt, is - anders dan bij de beoordeling of risicoaanvaarding kan worden tegengeworpen - de situatie ten tijde van de investeringsbeslissing niet van belang. De omstandigheid dat de schade ten tijde van de investeringsbeslissing niet voorzienbaar was, laat onverlet dat de ontwikkeling in de lijn der verwachtingen kan liggen en dat de schade geheel of gedeeltelijk binnen het normale maatschappelijke risico valt.

28. Daarnaast kunnen verschillende andere factoren een rol spelen bij de vaststelling van het normale ondernemers- of bedrijfsrisico. Bijvoorbeeld de aard en omvang van de schade. Een andere omstandigheid die van belang is, is dat de wetgever de verantwoordelijkheid voor de bescherming van have en goed tegen schade door dieren primair bij de grondeigenaar of pachter van grond heeft gelegd. Bij de vaststelling van het normaal ondernemersrisico moet rekening gehouden worden met omstandigheden die betrekking hebben op de benadeelde zelf. Het uitgangspunt is dat elke zelfstandige ondernemer zijn onderneming drijft voor eigen risico en ook zelf verantwoordelijk is voor zijn beslissingen. Tot het normale ondernemersrisico behoren ook de nadelen die direct samenhangen met de keuze die de ondernemer zelf heeft gemaakt voor een bepaald type bedrijfsvoering en de plek waarop hij zijn bedrijf uitoefent. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 9 mei 2018 en die van 16 juni 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1266](#). Dat voor de beoordeling van de vergoedbaarheid van de schade de omvang van het bedrijfsrisico bepalend is, volgt ook uit artikelen 4.5 en 4.6 van de beleidsregel en de toelichting daarop. Het college kan afzien van een eigen risico, een eigen risico van 5% van de getaxeerde schade of een verhoogd eigen risico hanteren, dan wel een tegemoetkoming weigeren omdat de schade geheel onder het bedrijfsrisico valt. [...]

JnB 2025, 2024

MK Rechtbank Gelderland, 31-10-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:9167](#)

college van Gedeputeerde Staten (GS) van de provincie Gelderland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.3

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. BEVOEGDHEID. Verlenen

natuurvergunning voor biogas- en raffinage-installatie voor omzetten mest en andere organische reststromen in biogas en meststoffen. I.c. wordt geoordeeld dat GS van Gelderland niet bevoegd was om deze natuurvergunning te verlenen, omdat vast is komen te staan dat er geen overeenstemming is met GS van Overijssel. Deze overeenstemming was op grond van artikel 1.3, derde lid, van de Wnb wel vereist voordat GS van Gelderland de vergunning konden verlenen. Gegronde beroep. Geen finale geschilbeslechting omdat de verlening van de natuurvergunning afhankelijk is van het al dan niet bereiken van overeenstemming van GS van Overijssel over (de effecten van het project op) de Overijsselse natuurgebieden. Het is op dit moment niet bekend of die overeenstemming zal worden bereikt

en als dat al zo is, of dit dan zal leiden tot eenzelfde natuurvergunning en (additionaliteits)onderbouw. Daarbij wordt opgemerkt dat, als de provincie een nieuw besluit neemt, een verschilberekening volgens eerdere rechtspraak niet volstaat als passende beoordeling. Verder geldt dat artikel 1.3, derde lid, van de Wnb niet identiek is teruggekeerd in de Omgevingswet, zodat het niet is uitgesloten dat een nieuwe aanvraag met een passende beoordeling wordt ingediend waarvoor dit vereiste niet geldt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2025, 2025

MK ABRS, 05-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5307](#)

college van burgemeester en wethouders van Kerkrade (het college), appellanten.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. ANDERSZINS VERZEKERD. Afwijzing aanvraag tegemoetkoming in planschade. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college zich hangende het beroep terecht op het standpunt heeft gesteld dat de tegemoetkoming in planschade anderszins is verzekerd. Het college heeft geen objectieve gegevens overgelegd waaruit kan worden afgeleid dat de tegemoetkoming in planschade anderszins is verzekerd. Dat betrokkene een hoge prijs heeft ontvangen voor de percelen, die volgens het college niet kan worden verklaard door algemene prijsstijgingen in die periode, is, wat daar verder ook van zij, onvoldoende om aan te nemen dat de tegemoetkoming in planschade door de hoge prijs anderszins is verzekerd. Verwijzing naar ABRS, 05-03-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:867](#), r.o. 116.

VOORZIENBAARHEID. CONCREET BELEIDSVOORNEMEN. Uit de voorbereidingsbesluiten blijkt niet welke ongewenste ontwikkelingen voorkomen moesten worden of welke planologische wijzigingen in het voor te bereiden bestemmingsplan werden overwogen. Gelet hierop, kunnen de voorbereidingsbesluiten niet worden aangemerkt als een voldoende concreet beleidsvoornemen waaruit door een redelijk denkend en handelend koper kon worden afgeleid dat en in welk opzicht de planologische mogelijkheden op de percelen zouden worden beperkt. Het enkele feit dat een bestemmingsplan oud is, is onvoldoende om voorzienbaarheid op te baseren, maar die ouderdom vormt wel een relevante omstandigheid bij de bepaling van voorzienbaarheid. Verwijzing naar ABRS 14-04-2004, [ECLI:NL:RVS:2004:AO7467](#). Nu de voorbereidingsbesluiten evenwel niet als een voldoende concreet beleidsvoornemen kunnen worden aangemerkt, komt aan de ouderdom van het oude bestemmingsplan hier niet de waarde toe die het college daaraan gehecht wenst te zien.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK Rechtbank Limburg, 17-09-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:9049](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2025, 2026

MK CRvB, 23-10-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1561](#)

staatssecretaris van Defensie.

Algemeen militair ambtenarenreglement (AMAR) 90 lid 2, 91a

Regeling ziektekostenverzekering militairen (RZM) 3

Algemene verzekeringsvoorwaarden SZVK 2023 (SZVK-polisvoorwaarden) 9, 24

MILITAIR AMBTENARENRECHT. STICHTING ZIEKTEKOSTENVERZEKERING KRIJGSMACHT (SZVK). Corpus Vitalis is, zoals de staatssecretaris terecht heeft gesteld en door appellant niet is betwist, niet een door de SZVK aangewezen zorgaanbieder. Dit betekent dat de zorg waarvoor appellant vergoeding wenst niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9 en artikel 24, tweede lid, van de SZVK-polisvoorwaarden. De staatssecretaris heeft het verzoek om vergoeding van de kosten van rebalancing en de triggerpointtherapie, in combinatie met sportmassage, dan ook terecht afgewezen. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2025, 2027

MK CRvB, 29-10-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1578](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 5

International Classification of Functioning, Disability and Health (ICF-model)

WET WIA. ICF-MODEL. De Raad sluit zich aan bij de uitleg van het Uvw over de wijze waarop een beoordeling op grond van de Wet WIA en het Schattingsbesluit aan de hand van het ICF-model, dient plaats te vinden. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat er geen reden bestaat te twijfelen aan de juistheid van de conclusie van de verzekeringsarts bezwaar en beroep, dat met de FML in voldoende mate rekening is gehouden met de op de datum in geding bestaande handklachten van appellante. Verder heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep inzichtelijk toegelicht dat voor een verdergaande beperking van de duurbelastbaarheid dan 6 uur per dag en 30 uur per week geen aanleiding bestaat. Zoals het Uvw terecht heeft gesteld kunnen persoonlijke en externe factoren bij het vaststellen van de belastbaarheid in het kader van de Wet WIA alleen worden meegewogen voor zover deze van invloed zijn op de component 'ziekte' van de gezondheidstoestand. Dit standpunt is in overeenstemming met vaste rechtspraak (zie onder meer [ECLI:NL:CRVB:2016:1896](#) en [ECLI:NL:CRVB:2018:3054](#)). Dat de belastbaarheid van appellante door de combinatie van fysieke klachten en zorg voor haar kinderen wordt overschreden en appellante daar mentaal onder lijdt, zoals de deskundige aangeeft, acht de Raad begrijpelijk. Dat wil echter niet zeggen dat de door de deskundige in verband hiermee aangenomen noodzaak voor een (verdergaande) beperking in de duurbelastbaarheid voortkomt uit ziekte of gebrek. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de functionele mogelijkheden van appellante op de datum in geding juist zijn vastgelegd in de FML.

JnB 2025, 2028

MK CRvB, 23-10-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1581](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 13, 23

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Dagloonbesluit) 13

WET WIA. CORONA-MAATREGELEN. DAGLOON. OVERUREN. Voor overuren ontving appellant alleen een betaling indien en voor zover hij die uren daadwerkelijk had gemaakt. Appellant kon er dus niet op rekenen dat hij steeds naar meer uren dan zijn contracturen zou worden betaald. Appellant heeft in de referteperiode ook niet aan werkgeefster gevraagd om naar meer uren te worden betaald. Dat het genoten loon in de referteperiode daarmee lager is uitgevallen dan in een eerdere periode maakt niet dat sprake is van een onevenredige uitkomst. De omstandigheid dat geen overuren werden gemaakt als gevolg van de coronamaatregelen maakt dat niet anders.

5.4. Met het bestreden besluit heeft het Uvw toepassing gegeven aan artikel 13 van het Dagloonbesluit. Bij het uitoefenen van een gebonden bevoegdheid als hier aan de orde, heeft op het niveau van het algemeen verbindend voorschrift al een belangenafweging in algemene zin plaatsgevonden. De uitkomst daarvan is neergelegd in de voorwaarden voor de uitoefening van die bevoegdheid. Daarmee is in beginsel de evenredigheid van het besluit gegeven.

5.5. Daarbij overweegt de Raad dat volgens vaste rechtspraak loon dat daadwerkelijk werd genoten tijdens de referteperiode (historisch dagloon) bepalend is voor de vaststelling van het welvaartsniveau.[...] Hieraan is inherent dat geen rekening wordt gehouden met vóór de referteperiode genoten inkomsten. De wijze waarop het dagloon wordt berekend staat los van een eventueel lang arbeidsverleden en het daarin verdiende inkomen; het gaat erom wat in de referteperiode is uitbetaald. Verder is vaste rechtspraak dat de referteperiode voor de dagloombepaling niet kan worden losgekoppeld van de eerste arbeidsongeschiktheidsdag.[...] Het UvV maakt door uit te gaan van wat aan loon is ontvangen in de referteperiode geen inbreuk op de verzekeringsgedachte of het loondervingsbeginsel.[...] Dat appellant in andere omstandigheden gewend was meer uren te werken maakt het niet onevenredig uit te gaan van het historisch dagloon.

5.6. Ook is er geen sprake van bijzondere omstandigheden die maken dat toepassing van het algemeen verbindend voorschrift in het voorliggende geval tot een onevenredige uitkomst zou leiden. Het besluit is in de gegeven omstandigheden voor appellant niet onredelijk bezwarend.

5.7. Daarbij is van belang dat in de relatie tussen appellant en werkgeefster een onderverdeling gold in vaste uren (contracturen) en overuren. De vaste uren kreeg appellant standaard uitbetaald. Voor overuren ontving hij alleen een betaling indien en voor zover hij die uren daadwerkelijk had gemaakt. Appellant kon er dus niet op rekenen dat hij steeds naar meer uren dan zijn contracturen zou worden betaald. Appellant heeft in de referteperiode ook niet aan werkgeefster gevraagd om naar meer uren te worden betaald. Dat het genoten loon in de referteperiode daarmee lager is uitgevallen dan in een eerdere periode maakt niet dat sprake is van een onevenredige uitkomst. De omstandigheid dat geen overuren werden gemaakt als gevolg van de coronamaatregelen maakt dat niet anders.

JnB 2025, 2029

MK CRvB, 22-10-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1585](#)

Raad van bestuur van het UvV.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 77

WET WIA. TERUGVORDERING VOORSCHOTTEN. De Raad is van oordeel dat het UvV in de situatie van appellante alle relevante feiten en omstandigheden bij de beoordeling van de dringende reden voldoende heeft meegewogen. Naast zijn eigen aandeel in het ontstaan dan wel oplopen van de vordering heeft het UvV terecht meegewogen dat appellante had moeten beseffen dat de verstrekte voorschotten te hoog waren gelet op haar inkomsten uit arbeid. Inherent aan het karakter van een voorschot is dat het een voorlopige betaling betreft en dat sprake kan zijn van terugvordering als achteraf blijkt dat toch geen recht bestaat op uitkering of de uiteindelijke uitkering lager uitvalt. Appellante is hierop in het besluit van 28 februari 2022 ook gewezen, waarbij nog expliciet als voorbeeld is genoemd de situatie waarin de uiteindelijke WIA-uitkering lager is omdat er andere inkomsten zijn en dat in dat geval het te veel ontvangen voorschot moet worden terugbetaald. Dat in dit besluit ook is vermeld dat een voorschot meestal niet hoeft te worden terugbetaald als het is verleend omdat het UvV te laat was met het beoordelen van de gezondheid, doet hier dan ook niet aan af. De Raad ziet niet in dat het UvV hiermee de indruk heeft gewekt dat appellante het voorschot niet hoefde terug te betalen. Verder heeft het UvV terecht van belang geacht dat het gaat om een relatief korte periode waarin te hoge voorschotten zijn verstrekt. Tot slot is niet gebleken dat de terugvordering heeft geleid tot zodanig ernstige financiële of sociale gevolgen dat op grond daarvan zou moeten worden geoordeeld dat sprake is van een onevenredige uitkomst.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2025, 2030

MK CRvB, 29-10-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1576](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:628 lid 1

Werkloosheidswet (WW) 1a, 16, 18

Regeling onwerkbaar weer (Regeling) 2

CAO Nederlandse Bond van Bemiddelings- en Uitzendondernemingen (NBBU-cao)

WW. ONWERKBAAR WEER. VERTROUWENSBEGINSEL. ONJUISTE INFORMATIE VAN HET UWV. Het belang van het Uvw bestaat uit het voorkomen dat, in strijd met de wet, een WW-uitkering wegens onwerkbaar weer moet worden toegekend. Dit algemeen belang weegt in dit geval naar het oordeel van de Raad minder zwaar dan het belang van werkgever, die op basis van onjuiste informatie van het Uvw richting zijn werknemers onomkeerbare mededelingen heeft gedaan en daardoor grote financiële schade lijdt.

Het beroep op het vertrouwensbeginstel slaagt. Het Uvw is daarom gehouden om aan de gerechtvaardigde verwachting van werkgever te voldoen door aan appellanten per 8 februari 2021 WW-uitkeringen wegens onwerkbaar weer toe te kennen.

7.2. Het gaat in deze zaken om de vraag of het Uvw op goede gronden heeft geweigerd appellanten met ingang van 8 februari 2021 een WW-uitkering wegens onwerkbaar weer toe te kennen, omdat in de NBBU-cao voor werkloosheid wegens buitengewone natuurlijke omstandigheden geen regeling is opgenomen en daarmee niet is voldaan aan de voorwaarde van artikel 2, eerste lid, aanhef en onder b, van de Regeling. Daarnaast verschillen partijen van mening over het antwoord op de vraag of het Uvw de gerechtvaardigde verwachting heeft gewekt dat appellanten in aanmerking zouden komen voor een WW-uitkering wegens onwerkbaar weer.

Geen regeling getroffen in NBBU-cao voor onwerkbaar weer

8.1. Vaststaat dat in de NBBU-cao die geldig was van 30 december 2019 tot en met 31 mei 2021 geen regeling voor onwerkbaar weer is getroffen. Artikel 1, tweede lid, onder c, van de NBBU-cao verwees oorspronkelijk abusievelijk naar bijlage 2 van de cao Bouw & Infra. Bij de tweede editie van deze cao, van januari 2020, is deze fout hersteld en wordt in dit artikelonderdeel verwezen naar bijlage 7 van de cao Bouw & Infra. Bijlage 7 van de cao Bouw & Infra verwijst echter niet naar artikel 7.5 van de cao Bouw & Infra, waarin een regeling voor onwerkbaar weer is opgenomen. Bijlage 7 verwijst evenmin naar de cao onwerkbaar weer Bouw & Infra 2021-2023. Ook overigens is er in de NBBU-cao geen regeling voor onwerkbaar weer getroffen. Daarmee is niet voldaan aan de voorwaarde van artikel 2, eerste lid, aanhef en onder b, van de Regeling.

8.2. Dat het volgens werkgever wel steeds de bedoeling is geweest van de onderhandelingspartijen bij de NBBU-cao om een regeling voor onwerkbaar weer op te nemen in de cao, maakt dat niet anders. De bewoordingen van artikel 1, tweede lid, onder c, van de NBBU-cao zijn duidelijk en daarin is geen regeling voor onwerkbaar weer opgenomen. Omdat niet is voldaan aan de voorwaarde van artikel 2, eerste lid, aanhef en onder b, van de Regeling, was werkgever niet vrijgesteld van zijn verplichting tot loondoorbetaling aan appellanten. Dit betekent dat appellanten met ingang van 8 februari 2021 geen arbeidsuren hebben verloren en per die datum niet werkloos zijn geworden.

Appellanten komen daarom op grond van artikel 18 van de WW met ingang van 8 februari 2021 niet voor een WW-uitkering in aanmerking.

Vertrouwensbeginsel

9.1. Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel is vereist dat de betrokkene aannemelijk maakt dat van de zijde van de overheid toezeggingen of andere uitslatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaruit de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden of en zo ja, hoe het bestuursorgaan in een concreet geval een bevoegdheid zou uitoefenen. [...] Verder is vereist dat de toezegging, andere uitslating of gedraging aan het bevoegde bestuursorgaan kan worden toegerekend. Dat sprake is van gerechtvaardigde verwachtingen betekent niet dat daaraan altijd moet worden voldaan. Zwaarder wegende belangen, zoals het algemeen belang of de belangen van derden, kunnen daaraan in de weg staan. Bij deze belangenafweging kan ook een rol spelen of de betrokkene op basis van de gewekte verwachtingen handelingen heeft verricht of nagelaten als gevolg waarvan hij schade heeft geleden of nadeel heeft ondervonden. Indien er zwaarder wegende belangen in de weg staan aan honorering van het gewekte vertrouwen kan voor het bestuursorgaan de verplichting ontstaan om de gehele schade te vergoeden als onderdeel van de besluitvorming.

9.2. Het oordeel van de rechtbank dat uit de transcriptie van het telefoongesprek van 5 februari 2021 tussen werkgever en Uww-medewerker [...] niet blijkt van een concrete toezegging dat appellanten aanspraak konden maken op een WW-uitkering wegens onwerkbaar weer, wordt onderschreven. [...]

9.3. De Raad is van oordeel dat dit anders ligt ten aanzien van de informatie die ten tijde in geding op de website van het Uww stond. [...]

9.4. Anders dan het Uww heeft gesteld is hier geen sprake van algemene informatie waaraan voor individuele gevallen geen verwachting kan worden ontleend. De informatie heeft immers specifiek betrekking op de uitzendbranche en is mede gelet op de daarbij vermelde voorwaarden – dermate concreet en ondubbelzinnig dat werkgever en appellanten hieraan de gerechtvaardigde verwachting konden ontlelen dat – als er aan de genoemde voorwaarden werd voldaan – er voor appellanten aanspraak zou bestaan op een WWuitkering wegens onwerkbaar weer. Niet in geschil is dat appellanten, die als vakkracht op een bouwplaats werkten, aan de vermelde voorwaarden voldeden. De Raad is van oordeel dat daarmee de gerechtvaardigde verwachting is ontstaan dat appellanten recht hadden op een WW-uitkering wegens onwerkbaar weer. Daaraan doet niet af dat de NBBU op 8 februari 2021 zijn leden via de eigen website heeft geïnformeerd dat de informatie op de Uww-website onjuist was. Ook het feit dat het Uww op zijn website een proclaimer/disclaimer hanteert, waarbij erop gewezen wordt dat het kan voorkomen dat bepaalde informatie niet helemaal juist of actueel is, maakt dit niet anders: volgens vaste rechtspraak[...] kan in het algemeen aan dergelijke disclaimers bij een uitslating die – zoals hier het geval is – zonder die disclaimer een toezegging zou zijn, voorbij worden gegaan.

9.5. Niet ter discussie staat dat de onjuiste informatie op de website is toe te rekenen aan het Uww.

9.6. Dit betekent echter niet zonder meer dat het Uww gehouden is aan de gerechtvaardigde verwachting te voldoen. In dat kader moet, zoals onder 9.1 is overwogen, een belangenafweging plaatsvinden. Werkgever heeft zijn belang ter zitting toegelicht. Als werkgever had geweten dat zijn werknemers geen aanspraak konden maken op WWuitkeringen wegens onwerkbaar weer, dan had hij geprobeerd ze voor de duur van de buitengewone natuurlijke omstandigheden bij een andere opdrachtgever te plaatsen of met de werknemers kunnen afspreken dat zij gedurende de vorstperiode vrije dagen zouden opnemen. Werkgever kon tegenover zijn werknemers in redelijkheid

niet meer terugkomen op de mededeling dat zij met behoud van loon naar huis konden gaan, zolang zij als gevolg van de vorst hun werkzaamheden niet konden verrichten. Omdat het in totaal om 76 werknemers gaat en de vorstperiode meerdere weken heeft aangehouden, heeft werkgever op basis van de onjuiste informatie van het Uvw aanzienlijke financiële schade geleden. Het belang van het Uvw bestaat uit het voorkomen dat, in strijd met de wet, een WW-uitkering wegens onwerkbaar weer moet worden toegekend. Dit algemeen belang weegt in dit geval naar het oordeel van de Raad minder zwaar dan het belang van werkgever, die op basis van onjuiste informatie van het Uvw richting zijn werknemers onomkeerbare mededelingen heeft gedaan en daardoor grote financiële schade lijdt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2025, 2031

MK ABRS, 05-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5330](#)

burgemeester van Schiedam.

Algemene Plaatselijke Verordening gemeente Schiedam 2013 (APV)

APV. HANDHAVING. DWANGSOM. STRAATHANDEL IN DRUGS. Last onder dwangsom vanwege overtreding van artikel 2:74 van de APV. I.c. wordt geoordeeld dat de burgemeester op zich terecht stelt dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, het daadwerkelijk aantreffen van drugs, mobiele telefoons en contant geld in coupures na de observatie, in beginsel omstandigheden zijn die kunnen worden betrokkenen bij de vraag of artikel 2:74 van de APV is overtreden. Met de rechtbank wordt echter geoordeeld dat in dit geval de burgemeester aan wederpartij geen last onder dwangsom heeft mogen opleggen. Alles bij elkaar genomen heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de burgemeester niet aannemelijk heeft gemaakt dat wederpartij artikel 2:74 van de APV heeft overtreden.

[Naar inhoudsopgave](#)

AVG

JnB 2025, 2032

MK ABRS, 22-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5066](#)

dagelijks bestuur van de Regio Gooi en Vechtstreek (de Regio).

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 6 lid 1 aanhef en onder c, 17 lid 1

Gemeenschappelijke Regeling Regio Gooi en Vechtstreek (Gemeenschappelijke Regeling) 5 lid 2 onder VI

Wet op de expertisecentra (hierna: WEC) 162b lid 1

Wet op het voortgezet onderwijs 118h lid 1

Wet educatie en beroepsonderwijs 8.3.2 lid 1

Leerplichtwet 1969

AVG. VERWERKINGSVERANTWOORDELIJKE. Afwijzing verzoek om wissing persoonsgegevens zoon van appellante uit dossier. I.c. wordt geoordeeld dat de Regio op grond van de Gemeenschappelijke Regeling verantwoordelijk is voor het uitvoeren van de Regionale Meld- en Coördinatiefunctie voortijdig schoolverlaten (RMC-functie). Het uitvoeren van die functie houdt in dat er gegevens verwerkt worden van de betreffende jongeren. Terecht is overwogen dat niet is gebleken dat de colleges van burgemeester en wethouders nog enige bemoeienis hebben met de gegevensverwerking in het kader van de RMC-functie. Uit artikel 5, tweede lid, onder VI, van de Gemeenschappelijke Regeling volgt dan ook dat de Regio de verwerkingsverantwoordelijke in de zin van de AVG is, en niet het college. Verder wordt geoordeeld dat het registreren van de persoonsgegevens van de zoon door de Regio noodzakelijk is om te voldoen aan een wettelijke verwerkingsverplichting. De zoon heeft geen recht heeft op wissing van zijn persoonsgegevens op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder d, van de AVG. Het verzoek om schadevergoeding is terecht afgewezen.

JnB 2025, 2033

ABRS, 05-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5323](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 15

AVG. Toekenning inzageverzoek. I.c. wordt geconstateerd dat de door het college gelakte onderdelen ofwel geen persoonsgegevens van appellant zijn, ofwel persoonsgegevens zijn van appellant die herleidbaar zijn tot derden, ofwel persoonsgegevens van appellant zijn die met persoonsgegevens van anderen in verwevenheid zijn verwerkt. Artikel 15 van de AVG geeft aan appellant het recht op inzage in zijn eigen persoonsgegevens en niet in die van anderen. Dat appellant naar eigen zeggen al bekend is met de namen van de personen die meldingen over hem hebben gedaan, kan dat niet anders maken.

In geval van strijdigheid tussen enerzijds de volledige uitoefening van het recht van inzage van persoonsgegevens en anderzijds de rechten of vrijheden van anderen, worden de betrokken rechten tegen elkaar worden afgewogen. Verwijzing naar overweging 63 considerans AVG en arrest EU-HvJ, 04-05-2023, [ECLI:EU:C:2023:369](#) (punt 44). I.c. wordt geoordeeld dat het college zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de belangen van de bescherming van de rechten en vrijheden van derden zwaarder wegen dan het recht op inzage van appellant. Het lakken van de meldingen leidt er niet toe dat appellant alle informatie wordt onthouden. Het college hoefde niet bij elke gelakte melding opnieuw te

motiveren waarom de belangen van de bescherming van de rechten en vrijheden van derden zwaarder wegen dan zijn recht op inzage.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bibob

JnB 2025, 2034

Rechtbank Midden-Nederland, 17-10-2025, [ECLI:NL:RBMNE:2025:5430](#)

gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, verweerder, hierna: de provincie.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Omgevingswet 18.1 onder a, 18.2 lid 2

Wet Bibob 3 lid 1 onder b, 3 lid 7, 28 lid 3, 33 lid 1

BIBOB. AWB. BESLUIT. OMGEVINGSVERGUNNING. Brief met aankondiging intensiveren toezicht op eiseres. De provincie heeft een Bibob-onderzoek uitgevoerd bij eiseres vanwege de overname van een omgevingsvergunning. I.c. wordt geoordeeld dat de brief niet op rechtsgevolg is gericht en dus geen besluit is. De aankondiging tot het houden van intensiever toezicht doet geen recht of verplichting bij eiseres ontstaan. Uit de wet volgt namelijk dat de provincie hoe dan ook de bevoegdheid heeft om toezicht te houden op eiseres. De aankondiging dat de provincie dat toezicht zal intensiveren, verandert de rechtspositie van eiseres niet. Eiseres was verplicht toezicht te ondergaan en is dat na de aankondiging in de brief nog steeds, alleen zal dat toezicht intensiever worden. Het uitvoeren van het toezicht zelf is een feitelijke handeling. De aankondiging tot het instellen van intensiever toezicht is daarom slechts een aankondiging tot het uitvoeren van een feitelijke handeling. Overigens heeft de provincie het houden van intensief toezicht niet als voorschrift aan de vergunning verbonden. De bevoegdheid tot het verbinden van een voorschrift aan een vergunning is een discretionaire bevoegdheid van de provincie. Dat betekent dat het aan de provincie is wanneer zij het nodig vindt om een voorschrift aan de vergunning te verbinden. De provincie heeft dat in dit geval niet nodig geacht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Gezondheid

JnB 2025, 2035

MK ABRs, 05-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5349](#)

minister voor Medische Zorg (thans: de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport),
verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46 tweede lid

Geneesmiddelenwet (Gnw) 68 eerste lid

GENEESMIDDELEN. OFF-LABEL. COVID-19. BOETE. Boete wegens off-label voorschrijven van ivermectine aan patiënten met COVID-19. I.c. wordt geoordeeld dat artikel 68, eerste lid, van de Gnw voldoende duidelijk is. Verwijzing naar ABRs, 12-03-2025,

[ECLI:NL:RVS:2025:1028](#), [ECLI:NL:RVS:2025:1030](#), [ECLI:NL:RVS:2025:1032](#),

[ECLI:NL:RVS:2025:1035](#). Appellant heeft deze bepaling overtreden. **EVENREDIGHEID.**

MATIGING. Aangenomen wordt dat appellant met het voorschrijven van ivermectine heeft beoogd in deze uitzonderlijke omstandigheden op gewetensvolle wijze invulling te geven aan zijn professionele verantwoordelijkheid als arts. Deze bijzondere omstandigheden geven in dit geval echter geen aanleiding voor matiging van de boete. Appellant heeft een protocol gedeeld waaruit een werkwijze volgt om de patiënt te laten verzoeken het dossier te vernietigen. De minister heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat een dergelijke werkwijze haaks staat op het uitoefenen van de professionele verantwoordelijkheid als arts. Goede, toegankelijke en begrijpelijke verslaglegging in het medisch dossier is van groot belang voor de kwaliteit en continuïteit van de zorgverlening en begeleiding. Daarnaast heeft een arts de professionele verantwoordelijkheid om zich toetsbaar op te stellen.

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Huisarts kreeg terecht boete voor off-label voorschrijven van geneesmiddel") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB 2025, 2036

MK ABRs, 22-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5086](#)

college van burgemeester en wethouders van Land van Cuijk.

Awb 1:3, 4:21 lid 1, 8:3 lid 1

Privaatrechtelijke Beleidsregel korting grondprijzen bij nieuwbouw door particulieren (de Beleidsregel)

SUBSIDIE. BESLUIT. KORTINGEN. I.c. wordt geoordeeld dat de brieven waarbij het college aan appellanten heeft laten weten dat zij (vooralsnog) geen recht hebben op kortingen op de grondprijs van door hen van de gemeente gekochte grond, besluiten zijn in de zin van de Awb. Terecht is geoordeeld dat de kortingen uit de Beleidsregel subsidies zijn. Het gaat immers om een aanspraak op financiële middelen (de kortingen), die door een bestuursorgaan (het college) worden verstrekt met het oog op bepaalde activiteiten van de aanvrager (het op een bepaalde wijze bouwen). Het gaat niet om een betaling voor aan het bestuursorgaan geleverde goederen of diensten. Doorslaggevend voor het antwoord op de

vraag of de kortingen als subsidie kunnen worden aangemerkt is of de kortingen onder de definitiebepaling van artikel 4:21, eerste lid, van de Awb vallen. Dat is het geval.

Dat deze subsidie alleen toegankelijk was voor diegenen die een bouwkafeel van de gemeente hadden gekocht, maakt dit niet anders. Voor de verstrekking van een subsidie kunnen voorwaarden gelden om de doelgroep van de subsidie af te bakenen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Procesrecht

JnB 2025, 2037

MK ABRS, 03-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5232](#)

minister van Asiel en Migratie.

Awb 8:57 lid 1

PROCESRECHT. HOREN TER ZITTING. Bij bericht van 23 juni 2025 heeft de rechtbank aan partijen verzocht om binnen vijf werkdagen te laten weten of zij de zaak op zitting willen behandelen. Appellant heeft op 25 juni 2025, tegelijkertijd met het indienen van zijn beroepsgronden, verhinderdata doorgegeven aan de rechtbank. Appellant betoogt terecht dat de rechtbank hieruit had moeten afleiden dat hij een zitting wenste, omdat verhinderdata enkel in het kader van het plannen van een zitting worden opgegeven. De voorzieningenrechter van de Afdeling is daarom van oordeel dat de handelwijze van de rechtbank in dit geval in strijd is met artikel 8:57, eerste lid, van de Awb. De grief slaagt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Regulier

JnB 2025, 2038

MK ABRS, 31-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5239](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vb 2000 3.4 lid 1

REGULIER. De minister heeft nog altijd de discretionaire bevoegdheid om een verblijfsvergunning regulier te verlenen onder een andere beperking dan genoemd in artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000.

2. In hun tweede, derde, vierde en zevende grief klagen appellanten onder meer terecht over het oordeel van de rechtbank dat de minister de aanvragen van appellanten 2 en 3 om de onder 1.1 genoemde redenen terecht buiten behandeling heeft gesteld. Uit de uitspraak van de Afdeling van 27 augustus 2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4130](#), onder 9 tot en met 10, volgt namelijk dat de minister nog altijd een discretionaire bevoegdheid heeft om een verblijfsvergunning regulier te verlenen onder een andere beperking dan genoemd in artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de minister appellanten 2 en 3 terecht heeft tegengeworpen dat zij bij hun aanvragen geen beperking hebben genoemd die in artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 is

opgenomen. De wet geeft namelijk ook de mogelijkheid een vergunning te verlenen onder een andere beperking dan in artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 is opgenomen. Daarmee heeft de rechtbank ook ten onrechte overwogen dat appellanten 2 en 3 aanvragen hebben ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier onder een niet bestaande beperking. In het verlengde daarvan heeft de rechtbank bovendien niet onderkend dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zij geen leges kon vaststellen. Verder heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de minister appellanten 2 en 3 terecht heeft tegengeworpen dat zij geen aanvraagformulier hebben gebruikt. Los van de vraag of dit een wettelijk vereiste is, heeft de minister dit alleen al niet mogen tegenwerpen, omdat een aanvraagformulier voor een verblijfsvergunning regulier onder een andere beperking dan genoemd in artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000, niet bestaat. Dus ook het niet indienen van een aanvraagformulier was in dit geval geen reden om de aanvraag buiten behandeling te stellen.

Aan de vraag of artikel 12, vierde lid, van het IVBPR rechtstreekse werking heeft en appellanten 2 en 3 daaraan een verblijfsrecht kunnen ontleenen, kan pas worden toegekomen als de minister tot inhoudelijke behandeling van de aanvragen overgaat. Het oordeel van de rechtbank daarover kan dan ook niet leiden tot de conclusie dat de minister de aanvragen terecht buiten behandeling heeft gesteld.

JnB 2025, 2039

MK ABRS, 05-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5294](#)

minister van Asiel en Migratie.

Awb 8:75

REGULIER. PROCESKOSTENVEROORDELING. Ook bij een verzoek om vergoeding bij overschrijding van de redelijke termijn doet een wegingsfactor van 0,5 recht aan het gewicht van de zaak.

2.1. Appellanten betogen terecht dat de rechtbank een wegingsfactor van 0,5 (licht) en niet een wegingsfactor van 0,25 (zeer licht) had moeten toepassen. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling wordt in beginsel wegingsfactor 0,5 toegepast indien een verzoek is ingediend om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 7 mei 2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2020](#), onder 3.

2.2. Op zichzelf is het verzoeken om vergoeding van immateriële schade wegens de overschrijding van de redelijke termijn voor een gemachtigde een vrij eenvoudige handeling. Maar, om ervoor te zorgen dat dat verzoek geen slag in de lucht is, moet de gemachtigde wel bepalen wanneer de termijn begonnen is, op welke momenten door de verschillende instanties is beslist en hoe het staat met de totale termijn. In die zin is een verzoek als dit vergelijkbaar met een beroep tegen niet tijdig beslissen. Bij zo'n 'beroep niet tijdig' wordt wegingsfactor 0,5 toegepast. Al bij al oordeelt de Afdeling daarom dat ook bij een verzoek om vergoeding bij overschrijding van de redelijke termijn een wegingsfactor van 0,5 recht doet aan het gewicht van de zaak.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2025, 2040

MK ABRS, 05-11-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5262](#)

minister van Asiel en Migratie.

EU Handvest 6

Vw 2000 59 lid 1 a

Vb 2000 5.1a, 5.1b

VREEMDELINGENBEWARING. Een feitelijke vaststelling door de minister dat een zware grond van toepassing is, doet geen afbreuk aan de restrictieve uitleg die artikel 6 van het EU Handvest vereist in situaties waarin bewaring is toegestaan. De minister kan namelijk alleen een zware grond aan een maatregel van bewaring ten grondslag leggen als zij aan de hand van de betrokken vreemdeling betreffende feiten toelicht dat die zware grond op die vreemdeling van toepassing is.

Dat het uitgangspunt van aanbeveling (EU) 2017/432 is dat bij het voldoen aan de gronden er een vermoeden van een risico op onderduiken ontstaat, neemt het vereiste van individueel motiveren niet weg. De Afdeling volgt de rechtbank daarom niet in haar overweging dat niet aan de restrictieve uitleg tegemoet zou worden gekomen indien aanbeveling (EU) 2017/432 wordt gevolgd.

De restrictieve uitleg en aanbeveling (EU) 2017/432

4. De minister voert in haar eerste en tweede grief terecht aan dat zij met haar motivering in de maatregel het risico op onderduiken voldoende heeft toegespitst op de situatie van betrokkene. De rechtbank heeft ten onrechte aanleiding gezien om af te wijken van de uitspraken van de Afdeling van 25 maart 2020 [[ECLI:NL:RVS:2020:829](#)] en 25 juli 2025 [[ECLI:NL:RVS:2025:3442](#)]. De Afdeling licht dit als volgt toe.

4.1. De Afdeling oordeelt niet anders dan de rechtbank dat op grond van de rechtspraak van het Hof de bevoegdheid van de nationale autoriteiten om een onderdaan van een derde land in bewaring te stellen, strikt afgebakend is. De Afdeling verwijst naar het arrest van het Hof van 8 november 2022, C, B en X, [ECLI:EU:C:2022:858](#), punt 75, en het arrest van het Hof van 4 september 2025, Adrar, [ECLI:EU:C:2025:647](#), punt 50. Maar anders dan de rechtbank, is de Afdeling wel van oordeel dat een feitelijke vaststelling door de minister dat een zware grond van toepassing is, geen afbreuk doet aan de restrictieve uitleg die artikel 6 van het EU Handvest vereist in situaties waarin bewaring is toegestaan. De minister kan namelijk alleen een zware grond aan een maatregel van bewaring ten grondslag leggen als zij aan de hand van de betrokken vreemdeling betreffende feiten toelicht dat die zware grond op die vreemdeling van toepassing is. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 25 juli 2025, onder 5.6, wordt aan het vereiste van individueel motiveren ook voldaan als de motivering algemeen is, in die zin dat deze ook bij - veel - andere vreemdelingen aan de orde kan zijn. De minister wijst er terecht op dat een vreemdeling kan betwisten dat de feitelijke toelichting voor een zware grond juist is of kan aanvoeren dat deze grond niet van belang is voor het aannemen van een onttrekkingsrisico.

4.2. De minister voert terecht aan dat het feit dat een aanbeveling niet bindend is, niet betekent dat een aanbeveling geen juridische gevolgen heeft. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 25 maart 2020, onder 13, waarin zij onder verwijzing naar het arrest van het Hof van 13 december 1989, Grimaldi, [ECLI:EU:C:1989:646](#), punt 18, heeft overwogen dat nationale rechterlijke instanties zijn gehouden een aanbeveling bij de oplossing van de bij hen aanhangige geschillen in aanmerking te

nemen, met name wanneer deze bedoeld is om dwingende Unierechtelijke bepalingen aan te vullen. Zie ook het door de minister in hoger beroep terecht aangehaalde arrest van het Hof van 15 september 2016, Koninklijke KPN, [ECLI:EU:C:2016:692](#), punt 41.

4.3. Alhoewel artikel 6 van het EU Handvest niet uitdrukkelijk is vermeld in overweging 28 van aanbeveling (EU) 2017/432, volgt de Afdeling niet de door de rechtbank daaraan verbonden conclusie. Uit het gebruik van de woorden "in het bijzonder" volgt dat deze overweging geen limitatieve opsomming bevat van toepasselijke bepalingen van het EU Handvest. In overweging 28 staat ook dat de aanbeveling in overeenstemming is met de grondrechten, waaronder artikel 6 van het EU Handvest moet worden begrepen. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, ligt het zwaartepunt van de motivering voor vrijheidsbeneming nog steeds bij de bevoegde nationale autoriteit van een lidstaat wanneer zij aanbeveling (EU) 2017/432 volgt. Zoals overwogen onder 4.1, kan de minister namelijk alleen een zware grond aan een maatregel van bewaring ten grondslag leggen als zij aan de hand van de betrokken vreemdeling betreffende feiten toelicht dat die zware grond op die vreemdeling van toepassing is. Dat het uitgangspunt van aanbeveling (EU) 2017/432 is dat bij het voldoen aan de gronden er een vermoeden van een risico op onderduiken ontstaat, neemt het vereiste van individueel motiveren niet weg. De Afdeling volgt de rechtbank daarom niet in haar overweging dat niet aan de restrictieve uitleg tegemoet zou worden gekomen indien aanbeveling (EU) 2017/432 wordt gevolgd.

[Naar inhoudsopgave](#)